

Тя ви обича. Ще дойдете у дома да живѣете. Азъ ви приготвихъ стая. Ще се хранимъ на една трапеза.

— Благодаря. Но прѣди да дойда, азъ искамъ да ви обадя, какъвъ съмъ, що съмъ, да видимъ, дали ще ме аресате.

— Какво искате съ това да кажете?

— Слушайте! Азъ съмъ старъ затворникъ.

Мариусъ остана като вкамененъ. Той погледна стареца и му се стори много отвратителенъ.

— Какво значи това?

— Значи, отговори старецътъ, че азъ не съмъ като другитѣ хора. Кога бѣхъ младъ, откраднахъ отъ една фурна единъ хлѣбъ. Осждиха ме на петъ години затворъ. Избѣгахъ отъ затвора. Хванаха ме и ме осждиха за 20 години. Сетнѣ пъкъ ме осждиха до животъ. Сега азъ бѣгамъ отъ затвора.

Мариусъ се страшно зачуди. Той се дори изплаши.

— Кажете всичко, всичко разправете извика той. Вие на Козета не сте ли баща?

— Повѣрвайте ме, каза старецътъ. Изповѣдамъ се като на Бога, че не съмъ ѝ баща. Азъ съмъ селенинъ. Прѣхранвахъ се съ кастрене на дървета. Досега криехъ името си, носѣхъ чуждо име. Истинското име ми е Жанъ-Валжанъ. Това е самата истина.

— Вѣрвамъ ви, щомъ го казвате, рече Мариусъ. Жанъ Валжанъ кимна глава и продължи:

— За Козета азъ съмъ чуждъ човѣкъ. Прѣди десетъ години азъ нищо не знаехъ за нея. Сега много ми е мила. Не може човѣкъ да не обича едно дѣте, като знае неговата сждба. Вѣрвайте, че и азъ имамъ сърдце. Изостанала съвсѣмъ сираче, безъ баща и майка, тя имаше нужда отъ мене. Дѣцата